

Elina Saarivaara (12v)
6A, Halssilan koulu, 40400 JYVÄSKYLÄ

TYTTÖ, JOKA TAHTOI LENTÄÄ

Olipa kauan, kauan sitten nuori tyttö, jonka isä oli hyvin rikas. Isä rakasti tyttärtään hyvin paljon, ja niinpä tytär sai isältään kaiken mitä halusi. Vain yhtä asiaa hän ei saanut.

Hän kävi vähän väliä isältään kysymässä, ostaisiko isä hänelle siivet. Mutta joka kerta, kun isä selitti tyttärelleen, ettei siipiä voinut ostaa, juoksi tyttö katkerana linnan torniin murjottamaan. Sekä isä että tyttö olivat surullisia. Isä siksi, ettei pystynyt täyttämään tyttärensä toivetta. Tytär taas siksi, että hän ei saanut mitä halusi.

Joka yö tyttö uneksi kauniista, purppuranpunaisista suurista siivistä. Ja aina kun joku ei pitäisi hänestä hän lentäisi kauas pois. Joka aamu hän heräsi siihen, että hän itki. Hän itki joka aamu, joka ilta. Hän olisi tahtonut olla lintu. Hänelle olisi kelvannut sekin, että hän olisi ollut hyttynen. Hän olisi vain halunnut siivet. Mutta vaikka hän kuinka anoi ja pyysi, itki itsensä joka yö uneen, siipiä hän ei saanut.

Mutta eräänä yönä tapahtui jotakin, mikä muutti tytön elämän.

Sinä yönä tyttö ei nähnyt unta purppuranpunaisista suurista siivistä, ei nähnyt unta laisinkaan. Kun tyttö aamulla heräsi hän ei itkenyt. Hän tunsi vain kaksi kipeää kohtaa selässään. Hän käveli verkkaisesti huoneensa suuren, kultakehyksisen peilin eteen, riisui paitansa ja katsoi paljasta selkäänsä. Hän näki kaksi lapsen nyrkin kokoista punertavaa kohoutumaa. Hän istui sänkynsä reunalle ja mietti, voisiko hänen toiveensa toteutua. Hän päätti ettei kertoisi vanhemmilleen, vielä. Hän puki päälleen paksun villapaidan ja viitan, ettei isä näkisi hänen selässään kasvavia kyhmyjä. Sitten tyttö juoksi puutarhaan, niin kuin mitään ei olisi tapahtunut.

Tytön isä huomasi, ettei tyttö ollut itkenyt. Tytön silmät eivät olleet punaiset, vaan taivaan sinen hohtoiset. Puisto kajahteli, kun tyttö juoksi ympäri puutarhaa leikkien ja ihastellen, mitä hän sisällä viettämänsä aikana oli tapahtunut. Isä oli nyt tyytyväinen. Vain yhtä asiaa isä kummasteli. Miten hänen tyttärensä, joka oli aina ennen pitänyt ohuita kesähepeneitä, oli laittanut ylleen paksun villapaidan, vaikka oli kesän kuumin ja lämpimin päivä? Isä ei sitä jäänyt ihmettelemään, vaan ryntäsi kertomaan vaimolleen, miten tyttö oli piristynyt.

Seuraavana aamuna tytön selkään oli kasvanut kimppu purppuranvärisiä höyheniä. Tytär ei taaskaan kertonut isälleen, vaan puki päällensä samaisen villapaidan ja viitan, ja juoksi puutarhaan leikkimään. Puisto kajahteli entistä kovempaa tyttären siellä juostessa ja leikkiessä. Hänen vanhempansa olivat nyt onnellisia. He luulivat, ettei tytär enää ajatellutkaan lentämistä.

Seuraavana aamuna tyttö nousi jo varhain. Hän halusi nähdä, oliko hän selkäänsä kasvanut siipipari. Kun hän meni vanhan peilinsä eteen, riisui paitansa ja käänsi peilille selkäänsä, näki hän kultakehyksisessä peilissään selkäänsä, jossa kasvoi kaksi siipeä. Siivet olivat varpusen siipien kokoiset, purppuran hohtoiset. Vain siellä täällä näki tyttö sulan, joka oli taivaan sininen tai smaragdin vihreä. Siipensä tyttö pystyi laskostamaan tai levittämään. Lentämiseen ne olivat kuitenkin vielä liian pienet. Tyttö ajatteli, että seuraavana päivänä hän voisi jo lentää.

Hän puki päällensä jo hieman likaiset villapaitansa ja viittänsä ja juoksi lentävin askelein puutarhaan.

Seuraavana aamuna tyttö hyppäsi onnesta kattoon. Siivet olivat kasvaneet niin isoiksi, että ne ylsivät jo kantapäihin asti. Nyt tytär otti villapaidan, leikkasi sen selkään kaksi aukkoa, puki paidan päälleen ja työnsi siipensä niistä ulos. Sitten hän lensi puutarhaan.

Keskipäivän aikaan palvelija tuli ilmoittamaan isälle, että hän tyttärensä lensi. Isä ja äiti eivät uskoneet korviaan, vaan juoksivat katsomaan. Siellä tytär räpiköi kuin kana, purppuranpunaiset siivet selässään. Illalla hän lentonsa oli hieman harjaantunut ja aamulla häntä ei enää suuresta petolinnusta erottanut. Mutta sitten isä ja äiti tulivat murheelliseksi. Tytär vain lensi päivät pitkät, nukkui puussa ja söi lintujen kanssa. Välillä hän kävi vanhempiaansa tervehtimässä. Mutta joka päivä tytön lentoretket pidentyivät ja hän kävi yhä harvemmin kotona. Silloin isä ja äiti huolestuivat entistä enemmän.

Kun tyttö seuraavan kerran tuli kotiin, kutsuivat vanhemmat tytön puheilleen. He sanoivat, että tyttö ei enää koskaan saisi lentää, koska se oli vaarallista. Tämän kuultuaan tytär purskahti itkuun ja lensi pois. Isä ja äiti tiesivät, että tytär ei kuuntelisi heitä.

Sitten tytär katosi. Kukaan palvelijoistakaan ei häntä vuoteen nähnyt. Tavallisesti hän ei ollut viikkoa kauemmin poissa. Nyt kertoi tytön isä myös muille ihmisille, että tyttärellä oli purppuranpunaiset siivet ja että hän oli kadonnut lentäen.

Sitten rupesi ihmisjoukossa syntymään kuisketta. Kerrottiin, että äiti ja isä olisivat myös siivellisiä. Kerrottiin, että maan rikkain mies olikin lintu. Kerrottiin, että hänelläkin olisi purppuranpunaiset siivet.

Tytön äiti ei tätä kestänyt. Hän lukitsi itsensä viikoksi tyttärensä suureen vaatekaappiin. Hän ei syönyt, ei juonut. Tytön isäkään ei ollut iloinen. Vihdoin tytön äiti tuli ulos kaapista. Hän tähyili ulos palatsin suurista ikkunoista. Mutta kun mitään ei näkynyt, meni hän pois.

Aina kun joku metsämies löysi sulan tai höyhenen, oli se sitten minä kokoinen tai värinen tahansa, piti se viedä linnahan. Tytön äiti värjäsi ne suuressa, mustassa padassa purppuran hohtoisiksi ja ompeli ne yhteen. Muutaman kuukauden päästä siivet olivat valmiit, mutta ei niillä lentämään päässyt. Tytön äiti tuli entistä surullisemmaksi.

Eräänä kesäpäivänä tytön isä ja äiti olivat ulkona. Oli kuuma, aurinkoinen ja pilvetön päivä. Syreenipuut kukkivat ja levittivät ihanaa tuoksua. Silloin tytön äiti huudahti: "Antaisin tyttäreni lentää kuinka paljon tahansa, jos hän vain tulisi takaisin!" Tämän sanottuaan hän juoksi valkoiseen linnahan. Mutta hetken päästä hän kuuli siipien kahinaa. Hänen tyttärensä lennähti puutarhaan. Tytön äiti ei ollut uskoa silmiään. Hän oli onnellisempi kuin koskaan. Hän lähti juoksemaan tytärtään vastaan. Kun hän syleili tytärtään, tyttö sanoi: "Katso äiti, nyt lasken siipeni. Mutta huomenna avaan ne taas ja lähdän lentoon."